Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Існує ще негідна практика, коли працівників, які провалилися і скомпрометували себе в одному місці, перекидають на керівну роботу в інші місця, нерідко в колгоспи.

ПІДКИДЬОК

№ 16. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

перець

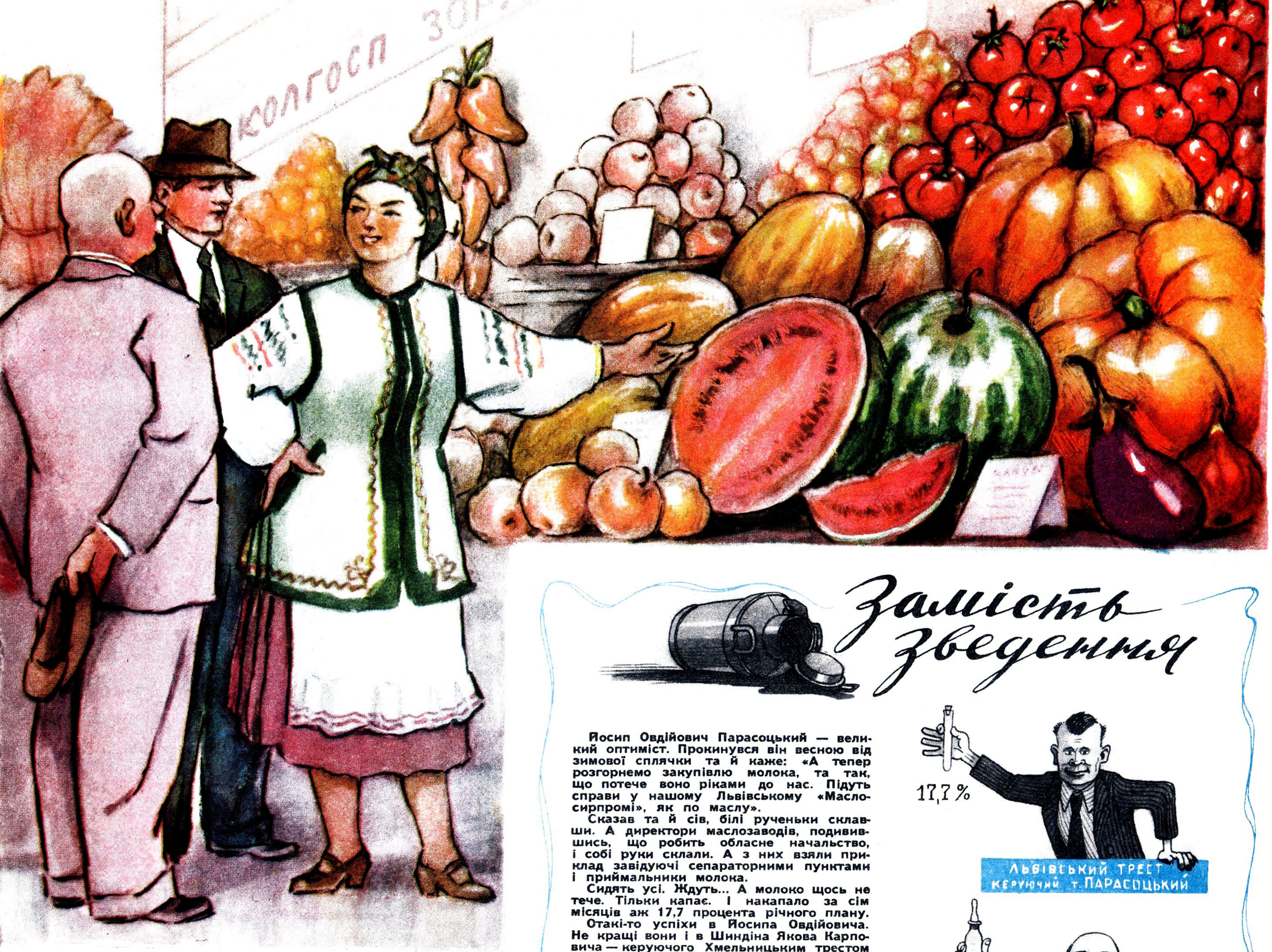

Мал. С. САМУМА

На Всесоюзній сільськогосподарській виставці широко представлені майстри високих урожаїв овочевих та баштанних культур нашої республіки.

— Як бачите, за свою продукцію нам червоніти не доводиться.

ІНДИКОВА ЧЕСТЬ

(БАЙКА)

Індик-начальник бовкнув нині вдень:
«В зв'язку із тим,
Що Півень наш на пенсію іде,
Кричать «кукуріку»
Я доручаю Гусаку»
Потішений увагою Гусак
Виконував обов'язок свій так.
Сказав — «А-га»...» Потім — «О-го...»
Й на цьому мова скінчилась його.
І тут побачила уся домашня птиця:
Гусак для цього діла не годиться.
Індик був впертим.
Він у кабінеті
Захлопав крилами й заклекотав ураз:
— Як, відмінить наказ?
Та це ж підрив авторитету!
Наказую й надалі Гусаку
Кричать «кукуріку».

Бо раз я зав —
Я пр-р-рав...

Генріх ШАХНОВИЧ.
Переклад з російської
Юрія КРУГЛЯКА

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Замість зведення

Йосип Овдійович Парасоцький — великий оптиміст. Прокинувся він весною від зимової сплячки та й каже: «А тепер розгорнемо закупівлю молока, та так, що потече воно ріками до нас. Підуть справи у нашому Львівському «Маслосирпромі», як по маслу».

Сказав та й сів, білі рученьки склавши. А директори маслозаводів, подивившись, що робить обласне начальство, і собі руки склали. А з них взяли приклад завідуючі сепараторними пунктами і приймальники молока.

Сидять усі. Ждуть... А молоко щось не тече. Тільки капає. І накапало за сім місяців аж 17,7 процента річного плану.

Отакі-то успіхи в Йосипа Овдійовича. Не кращі вони і в Шиндіна Якова Карповича — керуючого Хмельницьким трестом «Маслосирпром»; і в Косса Іллі Прохоровича — керуючого Херсонським трестом; і в Фенчука Михайла Степановича — керуючого Станіславським трестом.

Отак прославились! Ну, що ж: який Сава, така й слава...

**У трестах повні штати,
А праця в них така,
Що з неї результатів,
Як з цапа молока.**

ЯК ГУСИ ГАПОНА ВРЯТУВАЛИ

Те, що гуси Рим врятували,— це легенда. Розповімо краще бувальщину про те, як гуси врятували Гапона Івана Івановича.

Ще як був Гапон головою виконкому Печенізької сільради, то добре набив руку на різних махінаціях. Не будемо їх перелічувати. Скажемо лише, що Гапон зумів збудувати добру хату, сарай і погріб, не витративши на робочу силу ані копійки. Теслярі й муляри мусили працювати безплатно, бо голова сільради загрожував накласти на них високі податки.

Ну, а вже як обняв Гапон посаду керуючого райконторою «Заготскот», то показав свій талант у всій його силі й різноманітності. Новий керуючий насамперед зосередив свою увагу на транспорті. Заворушилося в нього і живе і механічне тягло. Воли йшли в один бік, автомашина в другий, а зароблені гроші... в кишеню керуючого. Ой, та Гапонова бездонна кишеня! Пішло туди і сіно, і кормові буряки, і фураж з допоміжного господарства. І цілий кабан там сховався, якого Гапон поцупив у колгоспі ім. Горького.

А яке господарство в Івана Івановича! Казка! Половина робітників райконтори зайнята в тому господарстві: одні біля худоби пораються, інші — на городі. А дебелюща молодиця Любов Василівна — дружина Гапонова, як та поміщиця, походжає та тільки пальцем тикає, дає вказівки, кому що робити.

Робітникам за це й копійки не платиться, бо ж одержують вони зарплату в конторі «Заготскот».

А спробуй хто сказати слово проти Івана Івановича або хоч подивитися на нього скоса... Один за одним, мов з гармати, вилітають небажані працівники з контори. Звільнив Гапон члена редколегії стінгазети ветфельдшера П. Річу, комсомольця В. Чоломбитька, позвільняв комірників, багато робітників.

Та почало вже було вилазити шило з мішка. Захвилювався Гапон. І, як на те, почув, що голова райвиконкому Федір Миколайович Рєзніков готується до своїх іменин. Комбінатор аж підскочив від радості. Підскочив на базу, та чотирьох гусаків у корзину, та до Рєзнікова на іменини...

Коли від гусаків залишилися одні лапки, Рєзніков і Гапон обмінялися репліками:

— Федю! Ти там того, регулюй...

— Ваню! Не сумнівайся...

Он як гуси врятували Івана Івановича Гапона.

Але не надовго. Прокурор району т. Середа одержав незаперечні дані про злочинні дії Гапона, зробив свої висновки і надіслав справу до обласної прокуратури. Ой і клопоту ж мав після цього необачний прокурор. Викликав його перший секретар райкому КП України т. Загородних М. М., похитав докірливо головою та й каже:

— Що ж це ти, товаришу Середа, робиш? Так ми з тобою розженемо наші кращі кадри(!!!) Треба щось придумати...

І сидять тепер у райкомі та й думають. Цікаво, що ж вони там придумають.

Невже Гапона ще раз гуси врятують?

Ол. БЄЛОВ, Юр. БЄЛКІН.

с. Печеніги,
Харківської області.

Довговухий медаліст

Петруха одержав медаль золоту,
Й без іспитів він поступив
в інститут.

А тут,

Буває, не знає ні бе, ані ме,
Буває, стоїть, як телятко німе.

У чому ж тут справа?
У чому секрет?
Не знає ні бе, ані ме,
Стоїть, як телятко німе.

На вигляд звичайний хлопчина
Петруха,
Та тільки у нього подовжені вуха.

У чому тут справа?
У чому секрет,

Що має Петруха
Подовжені вуха?

В час сесії в нього почали рости
Крім вух іще й два довжелезні
хвости.

У чому тут справа?
У чому секрет?
Чому медаліст
Та одержує хвіст?
А тому, що в школі усі, як могли,
За вуха його до медалі тягли...

Ось чому хвости
Виростали в Петрухи,
Ось чому він має
Подовжені вуха.

Юрій КРУГЛЯК.

У СІМ'Ї КЕРІВНИКА РЕМОНТНОЇ КОНТОРИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

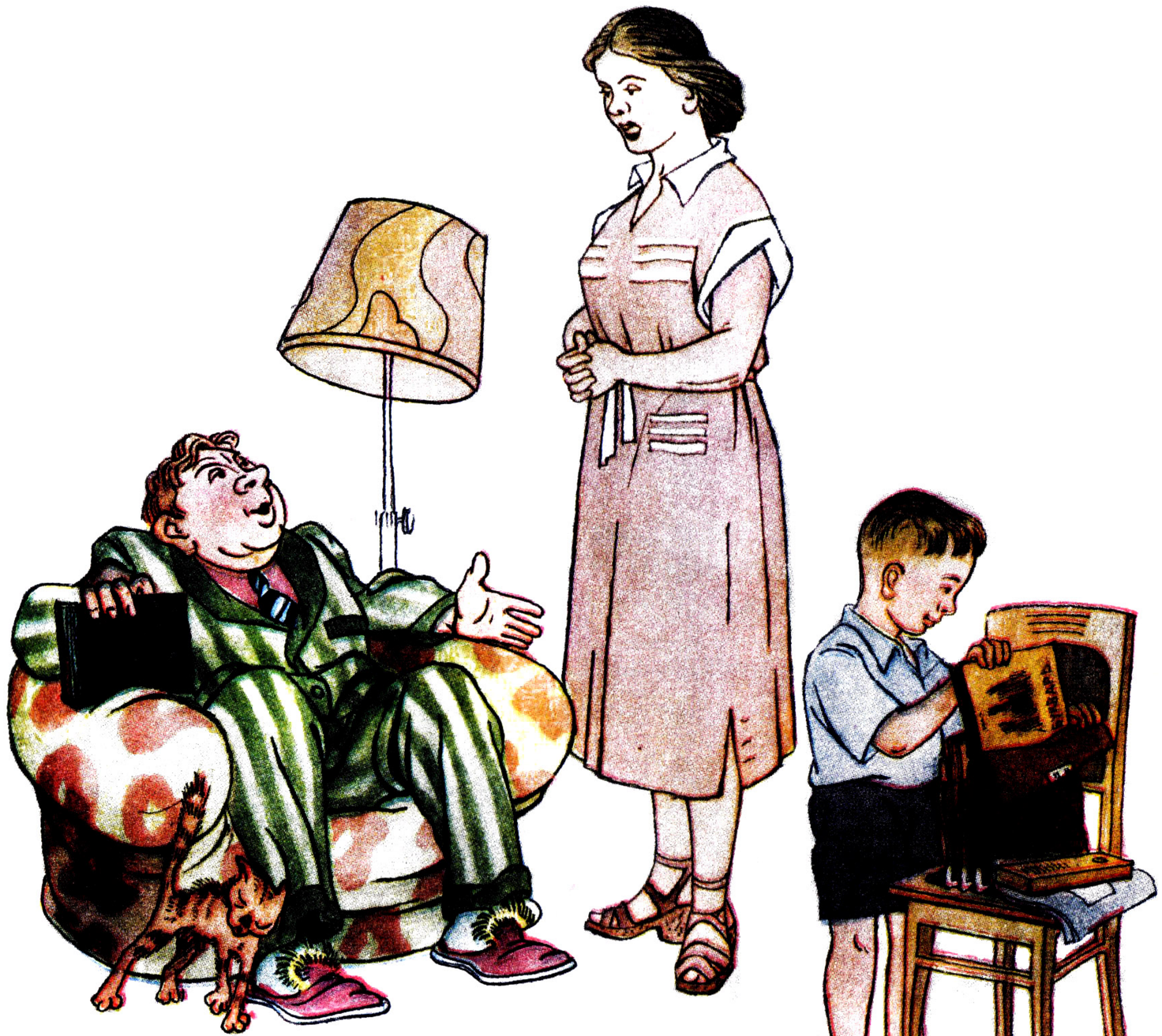

— Петрика ми віддамо в шосту школу?
— Тільки не в шосту!
— Чому?
— Я її ремонтував.

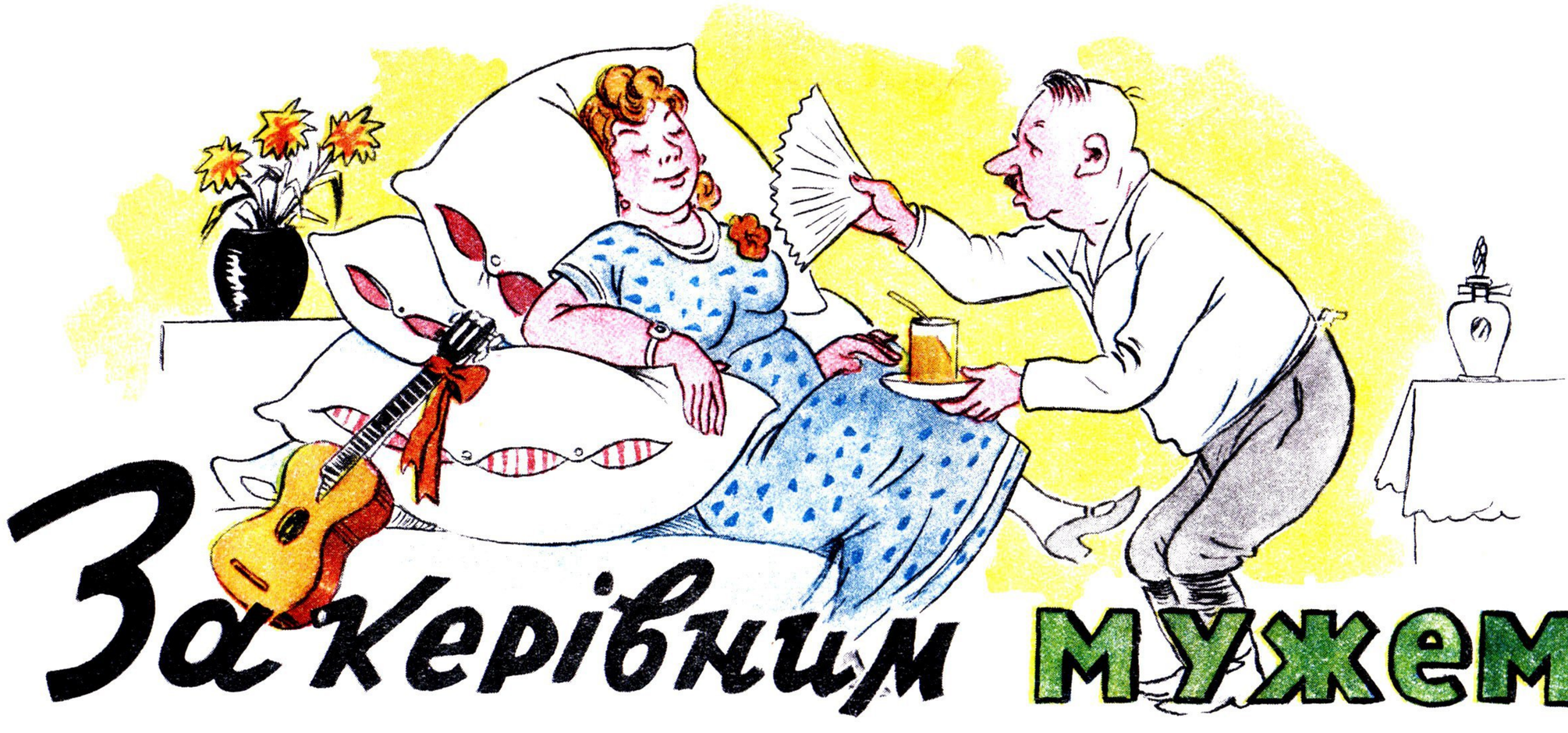

За керівним мужем

У стрісі правління колгоспу ім. Димитрова повиводилося багато горобців. Так що інколи вони, розв'язуючи свої гороб'ячі конфлікти, здіймають такий рейвах, що бухгалтер не раз говорив голові колгоспу, Леоніду Івановичу Нємову:

— Треба вжити заходів до тих горобців, спокою нема.

Голова сердився:

— Я думаю над тим, як у колгоспі дисципліну налагодити, робочих рук обмаль та ледарів гурт, а ви мені горобцями голову морочите.

Отак відмахувався Нємов від гороб'ячого питання, аж поки одного разу йому не приснився сон. Буцімто сидить він у палісаднику біля правління, а горобці людською мовою і заговорили. Малий, чорногрудий горобчик каже:

— Мамо, а розкажіть-но мені, що воно таке: сів я на ганочку перепочити, а молодиця гарна така, здорова, рум'яна вискочила прожогом з хати і почала мені дулі тикати...

— Інтересно, — подумав Нємов уві сні і став прислухатися.

— Дулі горобцям,— відповіла горобчиха, обтрушуючи пір'я, — дають, синочку, ледарі, яким робити нічого. Коли не хочеш дуль, то не літай туди, де живе бригадир або родичі бригадира, бо не знаю, як де, а в нашому колгоспі так заведено, що їхні жінки на роботу не ходять...

— Так ось хто,— подумав Нємов сердито,— серед ледарів перед веде... Ну, чекайте, я ж за вас візьмуся. Я вас навчу, як у гарячу пору по домівках відсиджуватись,— і прокинувся.

Нємов обдумував сон і вирішив: сон — мара, але приглянутись треба.

Дочекавшись ранку, скочив верхи на коня і поїхав до двору бригадира Андрія Гончарука. Пес рвався з ланцюга йому назустріч, а з хати ніхто не виходив. Двоє дітей, проходячи вулицею, замилувалися баским конем голови, і старший хлопчик поспіхом повідомив:

— Тітки Фросини вже нема, вони рано-рано з дому йдуть.

«Тю,— застидався в думці голова,— жінка вже давно на роботі, а я...» — і запитав:

— А не знаєш, в якій тітка Фросина ланці?

— Пхі,— засміявся менший хлопчик,— великий, а не знає. Тітка Фросина в поле не ходять, бо їх чоловік — бригадир.

А старший хлопчик скоромовкою пояснив:

— Коли хочете тітку Фросину бачити, то паняйте у Бершадь на базар, вони там у молочному ряду до обіду сидять...

Але Леонід Іванович не дослухав, він повернув коня до двору бригадира Івана Петришина. А назустріч йому широкою ходою виступала Федора Марущак, завзята, роботяща жінка.

— Іду оце жінок на роботу скликати, Петришин загадав. Іди, каже, клич усіх, усіх до одної, урожай не жде,— пояснила вона голові.

— Ага, хоч тут порядок,— подумав Нємов вдоволено.

Тільки-но ланкова взялася за першу хвіртку, як бригадир Петришин вискочив із своєї хати і щосили закричав:

— Не ходи туди, вона слаба, ще не одужала.

Федора круто повернула і попростувала вздовж вулиці. Бригадир пильно дивився їй вслід. І, коли жінка підійшла до щойно побіленої хати, знову гукнув:

— Не турбуй і тієї, теж нездужає.

Тут Нємов з подивом запитав бригадира:

— Що ж то, пошесть яка на вашому кутку, чи що?

— Еге, пошесть, пошесть тяжкая, і не на кутку, а по всьому колгоспу,— відповіла ланкова сердито, а бригадир мовчки пішов до хати.

— У самого Петришина,— продовжувала ланкова,— жінка Явдоня на роботу йти нездужає, тільки й здужає загорять на галявині в кукурудзі. А ота перша хата, від якої завернув мене бригадир, то хата його тещі коханої Марії Лавринюк, а друга — свояченици дорогої Ксені Гаврилишиної. Відколи Іван бригадиром став, жодна з них ногою не ступнула на колгоспне поле.

Жінки з Федориної ланки, що зібралися вже на роботу, не дали своїй ланковій закінчити...

— Товариш голова не сліпі і без тебе все бачать і знають,— сказала одна.

— А чого ж мовчать?

— А мовчать і мовчатимуть, бо...

Голосний і глузливий регіт заглушив останні слова молодиці.

Серце голови налилося гнівом:

— Так оце я допустився до таких розмов у колгоспній масі,— думав він, повертаючи до контори.— Але я вже за цю справу візьмуся!

Тільки Нємов сів за свій стіл у конторі, як бухгалтер ступив на поріг.

— Що, знову горобці? — запитав голова невдоволено.

— Та ні, гірше,— відповів бухгалтер, зітхаючи.— О, о, чуєте сміх?

З коридору долинули вибухи реготу.

— Ото йдіть, товаришу голова, трохи перегодя та почитайте стінгазету.

— А чому — перегодя?

— Бо... — бухгалтер хитро посміхнувся,— я вам того вже не в силі сказати.

Переглянувши стінгазету, Нємов з рішучим виразом обличчя покликав до себе членів редколегії і почав говорити про лиху пошесть... І була промова Нємова і палкою, і гострою, особливо в тому місці, де він вказував на помилку, допущену редколегією у висвітленні цього болючого питання.

— Як ви сміли,— казав він, грізно стискаючи кулаки,— малювати в стінгазеті мене і мою жінку?! Моя Олександра Олексіївна не працює з поважних причин. Ви що, не знаєте, що у мене хазяйство, діти?

— Дітей можна в ясла! — не здавалася редколегія.

— А індиків? Що, теж — в ясла? — докірливо і глузливо перепитав Нємов — На кого їх залишити?

Нагримав Нємов на редколегію, і на тому справа закінчилася.

Не покинула головиха своїх індиків вдома, але голова покинув і думати про боротьбу з ледарями та симулянтами.

А пошесть уже вразила жінок бригадирів тракторної бригади Бомби та Гончарука, а у шофера Петра Бойка і дочка, і жінка водночас заслабли. І в бухгалтера жінка нездужає, і багато інших пещених жіночок, дочок та синків...

А голова обережним-обережним коло людей ходить і так силкується артіллю керувати, щоб і жінки колгоспного начальства вдома сиділи, і чесні колгоспники не гнівались, і робота добре йшла... Але щось так не виходить... Та Нємов не падає духом, а готує відхідну позицію. За кільканадцять кілометрів у своєму рідному селі хату собі будує..

* * *

Колись Федора Івановича Дубковецького один гість з далекої сторони спитав:

— Чому ваша дружина гне спину в полі? При таких достатках їй можна, склавши ручки, сидіти.

— У нашому колгоспі,— засміявся голова колгоспу «Здобуток Жовтня»,— люди стидаються байдикувати. Тим більше було б соромно моїй дружині, вона повинна іншим за приклад бути.

А де ж сором у Олександри Олексіївни Нємової та й в інших нахлібниць керівних мужів?

Явдоха Миколаївна Дубковецька пишається і своїм чоловіком, і своїм колгоспом, і своєю ланкою — яка з року в рік домагається високих урожаїв.

А чим же пишаються нахлібниці? Чи зверхвгодованими домашніми індиками, чи зверхністю над своїми безвольними чоловіками?

Відомо — людину праця годує, а лінь — марнує...

Ой, час уже всією колгоспною силою повитягати дармоїдок на широкі артільні лани. На ясне сонце! До спільної праці!

О. РЯБУХА.
Спец. кор. Перця.

Вінницька область, Бершадський район.

УНІВЕРСАЛЬНЕ ВЗУТТЯ

(трибуна досвіду бракороба)

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Перечниця

ДОСПІВАТИ...

У 1951 році в Білокуракинському районі часто можна було почути таку пісню:

Гей, радійте, добрі люди,
Побудуємо ставки,
І водичка у нас буде,
І карасики й линки.

Ставки дійсно будувалися. Паньківська МТС кинула в бій за ставки всі свої кінські сили й механізми і збудувала ставки в шести колгоспах району.

Та минув рік, минув другий, а води в ставках — ні ложки. Тільки лопухи ростуть...

Звернулися колгоспники до директора МТС т. Аулова.

— Що ж це ви наробили, Володимире Давидовичу? Якої ж тепер нам співати?

— А моє діло сторона,— відповів Аулов.— Винен «Облмеліоводбуд»: він спроектував ставки не там, де треба.

Керівники колгоспів — до «Меліоводбуду». А там теж викручуватись уміють.

— Наша хата скраю. Це ж МТС не зняла наносного грунту з підошви ставків, от вода й тікає.

Отак утекло 400 тис. карбованців колгоспних грошей, а винних немає. Тепер у районі співають:

Засмутились добрі люди.
Утекла водичка вся,
І в ставках у нас немає
Ні линка, ні карася.

Хотілось би ще почути оту пісню, що її має заспівати виконком Ворошиловградської обласної Ради тим, що проектували, і тим, що будували.

ВЕРНИГОРА

Приїхали в село Підгірне, Зуйського району, Кримської області, переселенці із Житомирщини. Щиро привітали нових колгоспників у районі. І вибачались за те, що будинки для них ще недобудовані.

— Та ви на це не зважайте,— сказали. — Начальник контори «Сільбуду», Агаєв, швидко будинки добудує. Він у нас такий, що як візьметься, так гори у селі Підгірному зверне!

Взявся т. Агаєв, — тільки не будувати, а обіцянки давати. І так уже в тих обіцянках заплутався, що й сам кінця не знайде. А будинки наполовину розкриті, двері і вікна випадають, штукатурка осипається...

Сподівалися керівники Зуйського району, що т. Агаєв гори зверне, а він тільки слова верне. Ціле горе з таким вернигорою!

Мал. К. АГНІТА

Без слів.

ПЕРЕМУДРИЛИ...

Колгоспник села Повстин Бибик Д. Ф. у березні цього року привів телицю на базу Пирятинської райконтори «Заготскот» (Полтавська обл.). Тут телицю зважили, прийняли, але грошей не дали. Пообіцяли, що гроші виплатять іншим часом, другим разом.

Прийшов колгоспник Бибик на базу другим разом, аж йому кажуть: «А ваші грошики тю-тю! Та хіба тільки ваші? Касир Полонська Валентина Василівна ухопила 13 тисяч карбованців та й тю-тю!»

Господар телиці і сюди, і туди — не виплачують грошей. Мусив він звернутися до суду. Подав заяву і одержав недавно від судді 1-ої дільниці Пирятинського району т. Козерло таку відповідь: суд не може розглядати справи, доки органами слідства не буде розшукана Полонська.

Он які мудрі рішення бувають.

Дивовижно виходить. Хто пройдисвітку Полонську на роботу приймав? Керівники Пирятинської райконтори «Заготскот». Хто створив їй усі можливості для крадіжки? Ті ж ротозії з райконтори «Заготскот»!

Хай вони й розраховуються з колгоспниками. Тільки гроші хай дістають не з державної, а з власної кишені.

Про це й повинен подбати народний суд.

●

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

Одного чудового дня директор колгоспного ринку Вознесенського району на Миколаївщині одержав дуже строгу директиву, в якій писалося:

«Негайно візьміть на облік всю наявність бродячих псів і котів. За це несете персональну відповідальність.

Завідуюча Вознесенською райсанстанцією В. Літус».

Добре, що так закінчилося. А не доведи, доле, та наказала б т. Літус анкети на псів і котів заповняти і довідки про їх народження добувати... Вона могла й таке придумати.

АДЕНАУЕР МРІЄ

Аденауер нещодавно заявив: «Якби ми мали вермахт, то могли б значно легше договоритися з французами».

Аденауер так уявляє собі ці переговори.

Після створення перших десяти армійських корпусів:

АДЕНАУЕР (до французького прем'єр-міністра). **— Даруйте, що я заважаю вам, пане прем'єр-міністр. Якщо у вас знайдеться вільна хвилинка мене вислухати... я мав би до вас велике прохання: я б хотів одержати Лотарінгію. Це щойно спало мені на думку... Якщо це не дуже вас обтяжить...**

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР (збентежено).— **Ви хочете Лотарінгію?**

АДЕНАУЕР (шанобливо). **Ах, що ви! Я не хочу, я тільки прошу. Ми маємо тільки десять корпусів...**

Після створення ще десяти корпусів Аденауер уявляє собі переговори так:

АДЕНАУЕР.— Добридень! У нас є двадцять армійських корпусів.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР (стримано).— **Це ваша справа.**

АДЕНАУЕР.— Це правда. Але повернути нам Ельзас це ваша справа. Отже, як?.. Де Страсбург?

Після цілковитої ремілітаризації Західної Німеччини Аденауер уявляє собі переговори так:

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР (нервово).— **Що сталось? Чого вам ще треба?**

АДЕНАУЕР.— Нічого, нічого! Я тільки хотів домовитись про влаштування свят.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР (здивовано).— **Яких свят?**

АДЕНАУЕР.— Свят зустрічі вермахту при його вступі до Парижа. В 1940 році прийом був дещо холодноватий.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР.— Киньте, колего! Чи ви збожеволіли? Адже Париж це столиця Франції!

АДЕНАУЕР (дружньо).— **Це не має значення. Уряд може тимчасом податись у Віші. Там він зможе залишитись до того часу, поки ми створимо ще десять армійських корпусів.**

Переклад з німецької.

Мал. С. САМУМА

— Багато грамотних розвелося. Доведеться закрити ще кілька шкіл.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

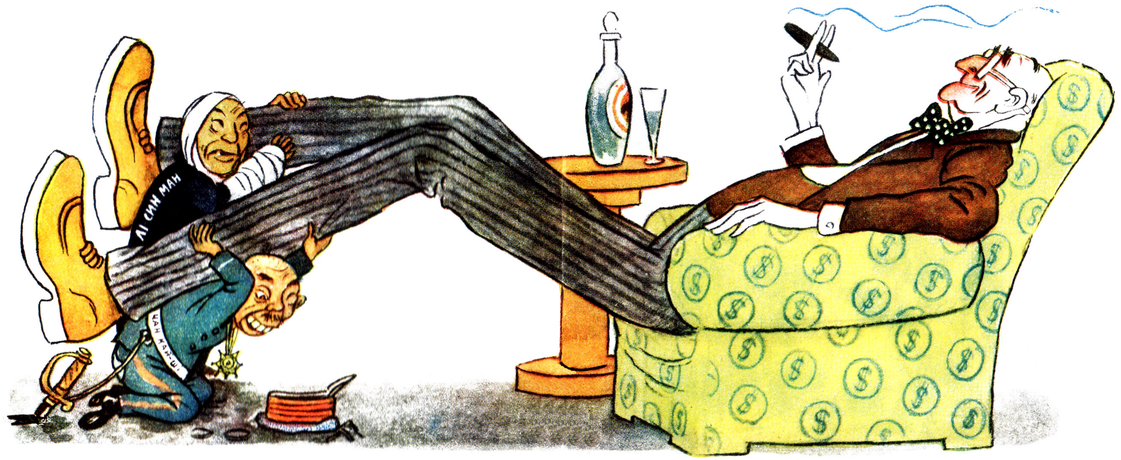

Уоллстрітовець. — Ми користуємось широкою підтримкою в Азії.

Б. АПРІЛОВ

ТИХООКЕАНСЬКА ІСТОРІЯ

Серед півтори тисячі островів та острівців, з яких складається архіпелаг Мікронезія, є острівець, що зветься Банікікі. До недавнього часу на цей клаптик землі майже ніколи не ступала нога білої людини. З усіх боків цей острівець був оточений м'якими оранжовими пісками. Коло його теплих пляжів височіли пальмові ліси, стояли буйні трави і папороть, між якими дзюрчали кришталеві струмки.

На Банікікі жило плем'я пао. Це були високі, стрункі, з жовтявою шкірою і блискучим волоссям люди. Плем'я пао займалося вбогим землеробством і рибальством. Ця робота забирала у нього мало часу. Тож здебільшого люди пао танцювали, співали, цілувалися і виробляли струнні інструменти. Це плем'я навіть не мало войовничих танців, бо на острові Банікікі ніколи не воювали.

Кілька років тому на острові оселився якийсь голландець, але й він нічого не розповів жителям острівця про війни. Не сказав їм і того, що острів Банікікі — американське володіння.

Одного дня недалеко берега кинув якоря американський крейсер типу «Арізона». До пляжа підійшли два човни, схожі на настовбурчених їжаків, бо матроси тримали в руках автоматичні гвинтівки, націлені на тубільців. Банікікіанці, які зроду не бачили ні гвинтівки, ні револьвера, спокійно чекали, поки човни пристануть до берега. Старійшина — кремезний дід із зморщеним обличчям і великими очима, що вже погано бачили, ждав на гостей, стоячи по коліна в Тихому океані. Позаду стояв його почет.

Матроси зіскочили на пісок. Вони привели з собою якогось по-європейському одягненого полінезійця, що був у них за перекладача. Двоє офіцерів наспіх оглянули берег і тихо заговорили з перекладачем. Потім старший із них почав з його допомогою розмову з людьми пао:

— Ми — американці.

— Де живуть ці білі брати? — запитав старійшина.

— Де ми живемо, це не так важливо,— відповів американець. — Вам треба покинути острів.

— Що?

— Вам треба евакуюватись.

— Що?

— Вам треба забратися звідси геть! Ми посадимо вас на кораблі і переселимо на інший острів.

— Чому?

— Тому, що ми тут кинемо бомбу.

Тоді до них підійшов голландець.

— Добро пожалувати! — сказав він. — Може, допомогти вам?

— Так,— відповів американець, — допоможіть нам порозумітися з цим бидлом.

— Що вам треба?

— Жителі острова повинні покинути його не пізніше, ніж за сім днів. За два-три дні сюди прийдуть кораблі, які відвезуть їх на острів Чунікікі.

— Навіщо вам це робити?

— Ваша правда, ми могли б залишити тубільців тут, але, знаєте, журналісти...

— Але чому, все ж таки, треба їх виселити?

— Ми будемо випробовувати тут водневу бомбу... Поясніть їм, нарешті, що цей острів є американським володінням.

Після цього американці пішли з острова.

Старійшина і голландець пішли в намет і там між ними відбулась така розмова:

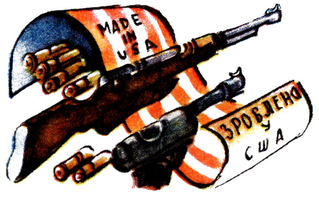

— Ми повинні покинути острів,— нахиливши голову, промовив голландець.

— Чому? — здивувався старійшина.

— Тут будуть кидати бомби.

— Що воно таке?

— Вони будуть кидати вулкани.

— Навіщо? — здивувався старійшина.

— Я не можу тобі цього пояснити. Це довга і складна справа.

— Що це були за люди?

— Американці. Цей острів належить їм.

— Цього не може бути! Тут жив мій батько, мій дід...

— Нічого не вдієш...

* * *

Через сім днів два кораблі перевезли населення острова Банікікі на острів Чунікікі. Знелюднений острів був готовий для випробування водневої бомби.

Мирне плем'я пао, що вміло тільки танцювати і цілуватись, незабаром навчилося й воювати. Населення Чунікікі не віддавало їм так легко своєї землі. Білі контрабандисти почали постачати обом племенам вогнепальну зброю. Голландець також пристосувався до нових обставин, і створив курси військової тактики. Одного разу, коли він пояснював, як діє охолоджник легкого кулемета, старійшина сказав йому:

— Біда, білий друже! Як будем жити?... Треба укласти угоду на постачання автоматичної зброї.

Голландець подивився на цього колись мирного старійшину, побачив, як державні турботи новими зморшками лягли на його обличчя, і зрозумів, що той має рацію. Плем'я пао попало у вир американської атомної політики, і вже ніщо не могло повернути його назад, до колишньої ідилії.

(«Стършел», Софія).
Переклад з болгарської.

НАСТАВНИКИ З ГОЛЛІВУДУ

Мольєрівського «міщанина в дворянстві» Журдена навчали хорошому тону вчителі музики, танців, фехтування й філософії. Теперішні правителі США, яким дедалі частіше доводиться виступати в передачах по телебаченню, також вважають за потрібне брати уроки «хорошого тону», щоб справити відповідний ефект на радіослухачів і глядачів. Для цього вони використовують голлівудівських кінозірок, зокрема кіноактора Роберта Монтгомері.

Цей кіноактор відомий в Америці, насамперед, своїми доносами на прогресивних кінодіячів і, крім того, як виконавець відповідальних ролей гангстерів і божевільних у багатьох голлівудівських детективних бойовиках.

Одна американська газета писала про Роберта Монтгомері:

«Монтгомері відзначається бездоганною елегантністю й абсолютно неперевершеним холоднокров'ям, тому йому й доручають грати ролі садистів і божевільних».

Американські газети докладно описують, як Монтгомері навчає теперішніх правителів США тонким голлівудівським манерам і неперевершеному холоднокров'ю. Перед виступами котрогось із керівників американської політики в студії телебачення, Монтгомері зачиняється з ним в окремій кімнаті, де все пофарбовано в світлі тони, і веде там задушевну розмову про різні дрібниці. Це робиться для нервової розрядки й заспокоєння високопоставленого учня. Відновивши душевний спокій і рівновагу державного діяча, Монтгомері приступає до репетиції. Він сам виголошує заготовлену для політика промову, показуючи при цьому, які слова і фрази треба наголошувати, де уповільнити, а де прискорити промову, де потребується патетичний жест і де треба (для кращого ефекту політики «з позиції сили») насупити брови й зробити сердите лице.

Тільки після цієї репетиції високопоставлений державний діяч починає свій виступ.

Мольєрівський Журден багато чому навчився у своїх учителів. Він, зокрема, дізнався про те, що війни походять від невміння танцювати і що він, Журден, сорок років, навіть не підозрюючи цього, говорив прозою. Та навряд чи вашінгтонські учні матимуть якусь користь з уроків голлівудівських наставників. Ніякі жести, інтонації й навіть найстрашніші гримаси, рекомендовані голлівудівськими кінозірками, не зроблять більш ефективною безнадійно й скандально збанкрутілу вашінгтонську політику «з позиції сили».

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

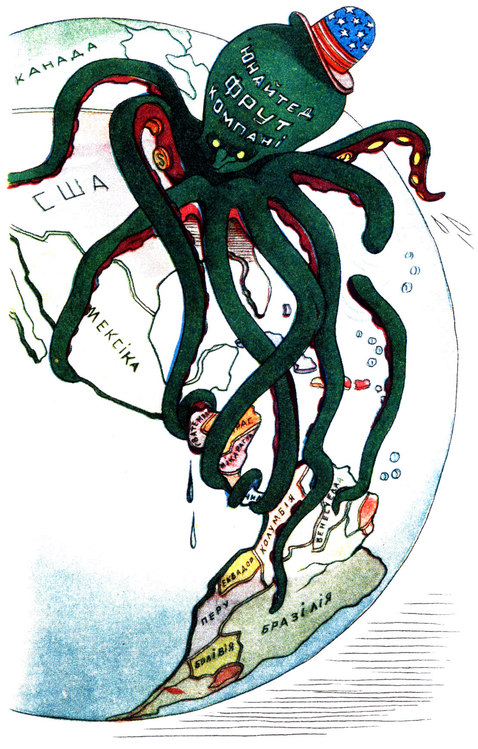

ЮНАЙТЕД СПРУТ КОМПАНІ

Мал. Л. КАПЛАНА

СКАЧИ, ВРАЖЕ, ЯК ПАН КАЖЕ

Реакційна преса США замовчує успіхи в розвитку економіки й культури країн демократичного табору.

— Ручки вгору!

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

СЕКРЕТ РЕКОРДІВ

Блискучі успіхи радянських спортсменів, які завойовують все нові й нові світові та європейські рекорди, явно не до душі декому за кордоном.

Недавно дві французькі реакційні газети — «Фігаро» та «Орор», які видаються на американські гроші, зробили надзвичайне відкриття. Вони відкрили секрет рекордів радянських спортсменів. Цей секрет, за словами «Фігаро» та «Орор», полягає в... «комуністичному фанатизмі», яким нібито охоплені радянські спортсмени.

«Фігаро» та «Орор» твердять, що від цього «комуністичного фанатизму» ноги радянських спортсменів біжать прудкіше, руки витискують більше кілограмів, а шахові королі кладуть на обидві лопатки своїх противників.

З приводу цього «відкриття» французька газета «Юманіте» писала, що «Фігаро» та «Орор» також поставили своєрідний світовий рекорд — світовий рекорд ідіотизму.

Секрет цього «світового рекорду» відгадати зовсім не важко. Він, безумовно, криється в американських субсидіях, що їх одержують обидві реакційні газети.

Але від цих субсидій не додається ні прудкості ногам, ні сили рукам, ні здорового глузду головам.

ЕФЕКТИВНЕ НАОЧНЕ ПРИЛАДДЯ

Шкільна рада Чікаго (США) дозволила до вжитку в школах міста найбільш ефективне наочне приладдя з математики — гральні карти. Вчені чікагські мужі вважають, що з допомогою карт учні швидше й успішніше засвоять основи математичної науки. Як повідомляє газета «Нью-Йорк Таймс», тепер у школах Чікаго в ходу півмільйона карточних колод.

Американські карточні шулери можуть бути спокійні за майбутнє своєї професії. Виховання нового покоління шулерів-картярів у Чікаго тепер поставлено на серйозну наукову основу.

Аллан МАКС

Колючі РЯДКИ

У кожному номері газети американських комуністів «Дейлі Уоркер» друкуються коротенькі колючі замітки фейлетоніста газети Аллана Макса, в яких він висміює так звану «політику з позиції сили» американських правлячих кіл, маккартизм тощо. Кілька таких заміток ми друкуємо нижче.

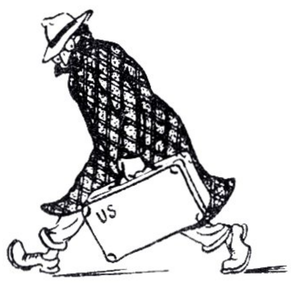

АЗІЯ ВИЗНАЄ...

Тоді, коли Даллес не визнає майже всієї Азії, майже вся Азія визнає Даллеса за старого знайомого, якого тут терпіти не можуть.

НОВИНИ В СЛОВНИКУ

Словник держдепартаменту США твердить:
«Перешкода» — це пропозиція, висунута Молотовим.
«Пропозиція» — це перешкода, висунута Даллесом.

ВИХІД ІЗ ВХОДУ

Політична конференція за Даллесом — це місце, звідки виходиш, не встигнувши зайти.

«ЮНАЙТЕД»

Вашінгтон твердить, що в своєму поході проти «комунізму» він хоче бачити Латинську Америку «юнайтед» (об'єднаною) — юнайтед фрут компані.

НІЧОГО ДИВНОГО

Виступаючи в студії телебачення, Маккарті продемонстрував радіоглядачам номер газети «Дейлі Уоркер». При цьому він заявив, що тільки в одному тому номері він налічив дев'ять звичайних і одну редакційну статтю, які критикують його діяльність.

Чого ж іще можна вимагати від газети, яка має тільки 8 сторінок?

КАЛИТКА ПУХНЕ

Після того, як сенатор Маккарті поклав у банк 170.000 доларів, він сподівається покласти ще 170.000 за рахунок тих, хто викрив його перші 170.000 доларів.

Переклад з англійської.

ЗОНА НЕВИДИМОСТІ

Є в Немирові, Вінницької області, підприємство, до якого прикута увага керівників району. І не тому вона прикута, що підприємство відстає, ні, а тому, що підприємство працює добре і випускає доброякісну, міцну продукцію.

Назва цього підприємства — Немирівський спиртозавод.

Не буває того тижня, щоб на завод не заглянув голова виконкому райради т. Добровечір.

І не буває того вечора, щоб т. Добровечір не завітав на квартиру до директора заводу — Олександра Семеновича Пищика.

Та — дивна річ. Де б т. Добровечір не бував — скрізь він усе добре бачить, а тільки переступить поріг дому директора спиртозаводу — очі йому зразу наче туманом застилає.

Не бачить він, що на подвір'ї в себе директор розвів тваринницьку і птахівничу ферми, які утримує за рахунок заводу.

Не видно йому, що в особняку з шести кімнат директор тримає двох хатніх робітниць — одну на кухні, а другу — на господарстві — і обом виплачує заробітну плату не з власної кишені, а з заводської каси.

Не бачить, що директор закріпив увесь заводський транспорт за дружиною і тещею, а ті розпоряджаються машинами, як самі хочуть. То по раки й пиво в сусідні райони їздять, то в Вінницю, то ще кудись.

Всього цього голова райвиконкому т. Добровечір не бачить, хоч він на квартиру до директора спиртозаводу навідується майже щовечора.

Чому не бачить? — дивується дехто.

На думку авторитетних спеціалістів по очних хворобах, т. Добровечір не бачить цього тому, що не туди дивиться. Щоб бачити, кажуть спеціалісти, треба не в пляшку з спиртом заглядати.

Що ж, спеціалісти, мабуть, мають рацію.

ЯКИЙ ЯКІВ...

Про роботу керівників Петропавлівської райспоживспілки (Дніпропетровщина) люди кажуть так: «Який Яків, стільки й дяки».

А дякувати їм дійсно нема за що.

Уряд ціни знижує, а тут підвищують. Туфлі варті 62 крб., а в раймазі їх продавали по 68 крб. За дитячі туфлі замість 39 крб. брали по 45 крб. Ціну на дитячі куртки підвищили на 6 крб. 56 коп. і т. д.

Овочі уписують, аж за вухами лящить, а потім списують. Директор райзаготконтори Кириченко і бухгалтер Холод, заплющивши очі, списують тонни капусти, буряків, моркви, помідорів.

Хто раз у чайній райспоживспілки пообідає — того вдруге не закортить. Вибір страв обмежений, а на смак вони такі, що й у найголоднішого апетит пропадає.

На складі десятки тонн борошна є, а хліба в крамницях обмаль. Борошно лежить, бо на пекарні працює лише одна піч, а друга стоїть холодна. І нікого це не пече.

Районна газета «Петропавлівська зоря» не раз уже критикувала правління райспоживспілки та його голову т. Бровка, але ж Бровко тільки відмахується:

— Пишіть,— каже, — а я, як був головою, так і буду...

Звідки ж у нього така самовпевненість?

А він має благодійника в особі голови райвиконкому т. Потапенка. Той його завжди вигороджує.

А чи не краще відгородити таких кооператорів від споживачів?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

У багатьох їдальнях відсутня свіжа зелень і овочі.

— Я б хотів бачити все це на столі, а не на стіні.

НЕПОХИТНИЙ ГОЛОВА

Сценка відбувається у кабінеті голови правління Харківської облспоживспілки т. Шмуйловича. Коломацькі кооператори переконують голову облспоживспілки, що треба, нарешті, відбудувати в райцентрі чайну, що в свій час була виведена з ладу пожежею.

КООПЕРАТОРИ.— У нас і гроші на будівництво є — ми ж страховку одержали.

ШМУЙЛОВИЧ.— Знаю.

КООПЕРАТОРИ.— І будівельний матеріал є.

ШМУЙЛОВИЧ.— Знаю.

КООПЕРАТОРИ.— Ми готові хоч сьогодні приступити до роботи.

ШМУЙЛОВИЧ.— І це знаю.

КООПЕРАТОРИ.— Так дозвольте почати.

ШМУЙЛОВИЧ.— Не дозволяю!

КООПЕРАТОРИ.— Так усе ж є...

ШМУЙЛОВИЧ.— Знаю.

КООПЕРАТОРИ.— Так дозвольте.

ШМУЙЛОВИЧ.— Не дозволяю!

КООПЕРАТОРИ.— Так усе ж...

ШМУЙЛОВИЧ.— Знаю... Не дозволяю!..

І так уже два роки: т. Шмуйлович усе добре знає і не дозволяє.

І хто його знає, чому він не дозволяє...

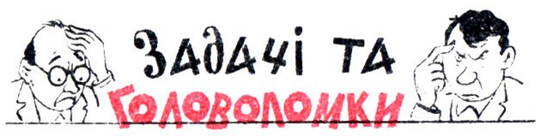

ЗАДАЧА № 1

Від райцентра Деражне до найближчої залізничної станції Клевань — 18 кілометрів. Питання про організацію автобусного сполучення Деражне—Клевань порушувалось вдвічі більше разів, ніж у цій відстані кілометрів. Нарешті, у травні цього року виконком Ровенської обласної Ради виніс рішення № 368, в якому сказано, що автобусне сполучення буде.

Вирахувати: коли зустрінеться пішоход, який вийшов з пункту Д. з автобусом, що й досі не вийшов з пункту К?

ЗАДАЧА № 2

Відомо, що за проїзд одного кілометра на таксі «Победа» платять 1 крб. 80 коп., отже за 5 кілометрів треба заплатити 9 крб. Відомо також, що у м. Вінниці за 5-кілометрову відстань беруть 14 крб. Іще відомо, що це робиться за наказом директора автобусно-таксомоторного парку т. Киричка, який вирішив, що пасажири повинні оплачувати і холості пробіги такі.

Обчислити: куди заїде Киричок при такій системі розрахунків?

НАВЧЕНА ДОСВІДОМ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Замкну їх та й піду у відпустку. Раніше вони однаково не кінчать засідати...

„ШВЕДОМИВ КИЕВСКИЙ ЦТ“

Телеграфістка Кіровоградського телеграфу, передаючи телеграму на Київ, пропустила одну літеру. Побачив недостачу цієї літери начальник Контрольно-довідкової служби Київського центрального телеграфу т. Плюта, накинувся на неї, як шуліка на курчатко, і послав у відповідь таку директиву:

АДРЕС.....Кировоград КС

.....

ЗЗКУЗХСПРАВЛЕНИЕ НЕ ПОСТУПАЛО ТЕЛЕГРАМБЫ

КИЕВСКОМ ЦТ ДАЛЕЕ НЕ ПЕРЕДАНА, РАССЛЕДУЙТЯ

ИРРИЧИНУ ПЕРЕДАЧИ ДЕФЕКТНОЙ ТЕЛЕГРАММЫ И

НЕОТВЕТ НА НАШ ЗАПРОС ПО ПУТИ ПРИЕМА

ВИНОВНЫХ ПРМВЛЕКИТЕ К ОТВЕТСТВЕННОСТИ И

В СООТВЕТСТВИЮ СО ТАТЬЯМИ.....

ПТОФРВОЗВРАТИТЕ ТАРИФНУЮ ПЗАТЗ ПОДАТЕЛЮ

В-МЫ ШВЕДОМИВ ОБ ЭТОМ КИЕВСКИЙ ЦТ.

НАЧАЛЭНИФ КСС КИЕВСКОГО

ЦЕНТРАЛЬНОГО ТЕЛЕГРАФА /ПЛЮТА/.....

Як видно, «НАЧАЛЭНИФ КСС» т. Плюта не тільки не дуже-то «в соответствию со татьями» граматики, але й з службовими порядками, бо підписує службові «телеграмби», не читаючи їх.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

ЗБИВ З ПАНТЕЛИКУ робітників Ново-Георгіївського (Кіровоградська область) маслозаводу директор Херсонського локомобільного заводу, надіславши їм замість купленої комплектної паросилової установки один локомобіль без генератора. Тепер на маслозаводі не знають, що й думати про директора локомобільного заводу.

ОБПІКСЯ НА МОЛОЦІ Андрій Гнатович Копильців, завідуючий зливним пунктом в с. Стара Марківка (Печеніжинський район на Станіславщині). Знижуючи процент жирності молока, він так підніс репутацію зливного пункту, що колгоспники тепер обходять його десятою дорогою.

СЛОВО ПРО СВІЧКУ

Чи чули ви, щоб хтось давав своєму підлеглому одночасно таке розпорядження:

— Іди сюди, побудь на місці!

Таких нісенітних розпоряджень, звичайно, при ділових відносинах не дають ніде, крім...

У системі Міністерства промисловості продовольчих товарів УРСР є Львівська гірчична фабрика. Гірка доля у директора цієї фабрики т. Миронюка. Гірка вона не стільки тому, що гірчиця не солодка (особливо коли для неї «Укрпродпостач» не додає скляну тару), а тому, що на цій фабриці є свічковий цех.

І от саме в зв'язку з роботою цього цеху, фабриці скомандували:

— Іди сюди, побудь там!

Фабрика одержала від міністерства план: виготовити за рік 300 тонн парафінових свічок. Це ж міністерство запланувало дати цій фабриці тільки 160 тонн парафіну.

Коли ж дійшло до постачання парафіну на ділі, справи ще погіршали: він почав надходити на фабрику аптекарськими дозами та ще й з запізненням.

Про таке постачання кажуть:

— Ні богові свічка, ні чортові кочерга!

Працює свічковий цех, як на вітрі свічка горить.

У першому кварталі він, наприклад, простояв 48 днів. Виробничого плану цех, звичайно, не виконав.

Робітникам сплачували за простій, і через те кожна свічка стала тут дорожча, ніж теличка.

Директор заводу пише листи в усі кінці: до міністерства, до «Головнафтозбуту», до «Укрнафтозбуту», до «Укрголовпродпостачу» і ще в десятки інших «довгих» і «коротких» інстанцій.

Але шановні «парафіяни» ні парафіну не дають стільки, скільки треба, ні плану виробітку свічок не зменшують.

Отут уже й справді: хоч сядь та плач, хоч — стоячи реви...

Микола КАРПОВ.

У РАЙОНІ ТЕЦ-3

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Київська ТЕЦ-3 засмічує повітря сажею і вугільним порохом.

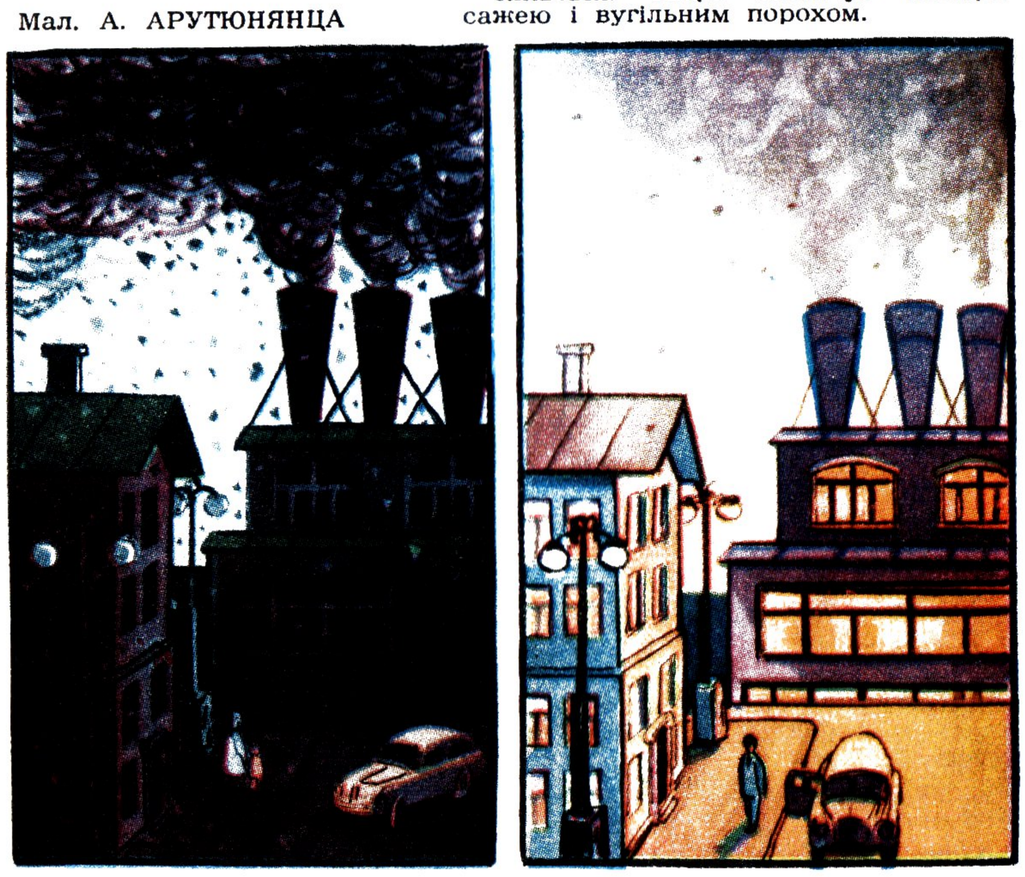

Київ удень. **Київ уночі.**

Від ПЕРЦЯ. — Запевняю шановних читачів, що підписи під малюнком не переплутано.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

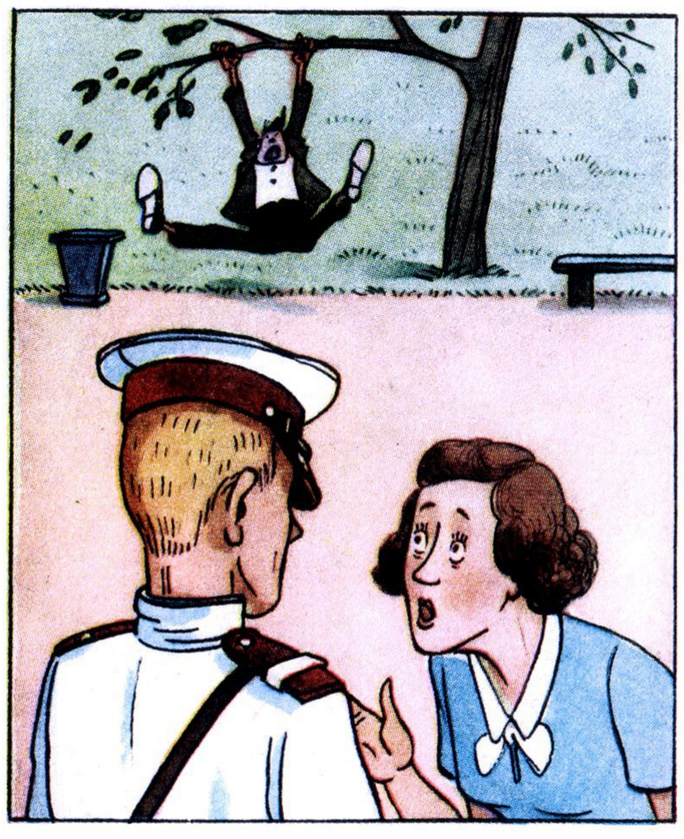

— Дивіться, он хуліган бешкетує.

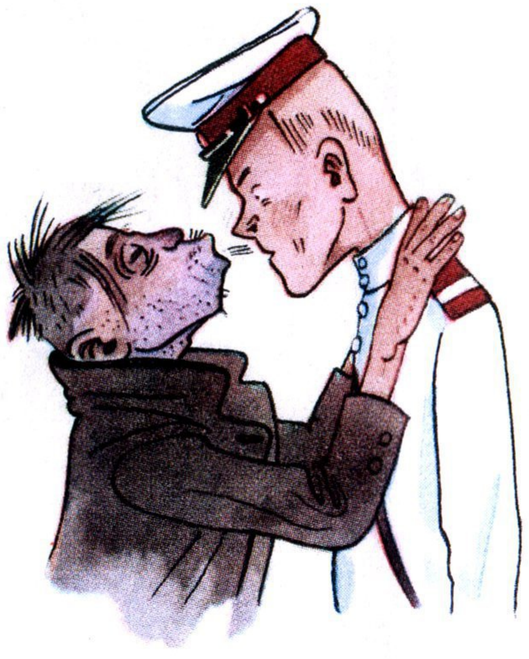

— Котрий? Оцей? Ану дихни!

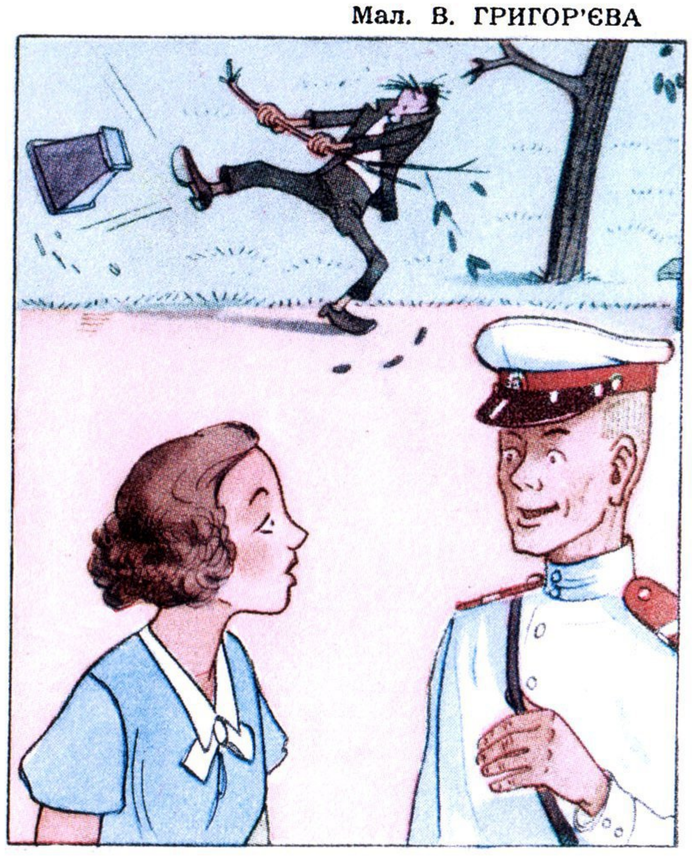

— Що ви від нього хочете, громадяночко? Він же п'яний...

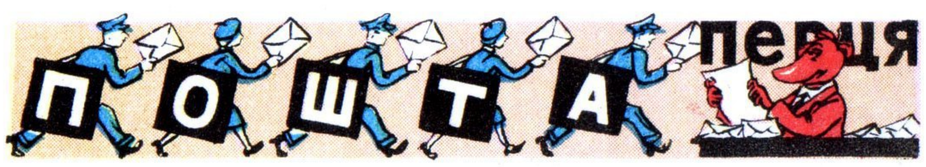

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Подумай, що було б, якби хтонебудь з керівників Донецької залізниці помилково переплатив у магазині сто карбованців? — Та тут і думати нічого, — скажеш ти.— Виявивши помилку, магазин повернув би керівникові залізниці його сотню — і справі кінець.

А тепер подумай, що повинні були зробити керівники Донецької залізниці, коли виявили, що Мукачівський маслозавод переплатив їм 2.466 крб. за перевезення вантажу? — Повернути заводові незаконно одержані гроші,— скажеш ти. І помилишся. Перебравши гроші, керівники залізниці зовсім не думають їх повертати.

Ще з 1953 року граються вони претензією маслозаводу, пасують її з одної інстанції до іншої, а грошей все ж таки не повертають.

Допоможи, Перче, керівникам залізниці закінчити цей затяжний футбольний матч і розрахуватись з маслозаводом. Певні, що з твоєю допомогою справа у них швидко піде, — як по маслу.

Є. ГОМОНАЙ,
директор Мукачівського маслозаводу.
Закарпатська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

І чого тільки не можна зробити з допомогою електрики. І воду на ферми можна подавати, і колоди на дошки розпилювати, і зерно на борошно перемелювати.

Велике діло — електрика! Отож й уклав наш колгосп ім. Кагановича, Старокостянтинівського району, з Хмельницьким «Облсільелектро» умову, за якою воно зобов'язалося провести високовольтну лінію від Новокостянтинівської ГЕС до нашого колгоспу. Було це в 1951 році.

Бувши впевненими, що «Облсільелектро» умови з колгоспом не порушить, ми придбали насос для водокачки, збудували млин, устаткували циркулярну пилку... А електрики як не було в нас, так і досі немає. Наші мотори, так як і Хмельницьке «Облсільелектро» (директор т. Гродський), нічого не роблять.

Чи не включив би ти, Перче, такий струм, який допоміг би Хмельницькому «Облсільелектро» не тільки укладати, а й виконувати умови з колгоспами.

РИКУН — голова колгоспу,
ЗАТОЧНИЙ — рахівник колгоспу.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Вийди в суботу на шлях Покровська Багачка — Лубни і ти, напевно, побачиш машину ГАЗ-67, а в ній нашого голову райвиконкому Григорія Івановича Пуденка з банним милом у валізці і березовим віником під пахвою. Він поспішає до Лубен у баню.

Попарившись і помившись там, Григорій Іванович, з червоним, свіжовиголеним і задоволеним обличчям знову сідає в машину і дрімає аж до самої Покровської Багачки.

Такі турне т. Пуденко робить щотижня. А ось «проробити» питання про ремонт бані в районному центрі він ніяк не може.

Допоможи, Перче, нашому голові райвиконкому знайти хоч який-небудь «банний» вихід для тих, хто в Покровській Багачці не має в своєму розпорядженні автомашини.

Н. СІДЕНКО.
Полтавська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Дозволь тобі розповісти казку про дах і невдах.

Біля самого синього моря, в Одесі, на вулиці Манежній, 28, у старенькому кам'яному флігелі жили собі не дід та баба, а 35 сімей з дідами, бабами, дітьми.

Жили вони собі у тому старенькому флігелі і щодня ходили до виконкому Ворошиловської райради нагадувати про своє аварійне житлове становище.

І виходили... Одного весняного ранку 1954 року появився тут кербуд Лисогор та начальник ремонтно-монтажного тресту Бєляєв і запропонували усім 35 сім'ям вибратися з будинку на всі чотири боки. А щоб жильці не барилися, зразу ж зірвали з будинку дах, відключили воду, одрізали електропроводи...

У тому флігелі без даху і досі ще живуть 35 сімей, бо виконком райради і не подумав про те, щоб забезпечити їх іншим житлом на час ремонту. Аварійний флігель, побувши без даху під дощами, від того ще більше розмок, а завезені для ремонту будівельні матеріали, навпаки, усохли: їх щоночі будівельники на свої дачі потроху вивозять...

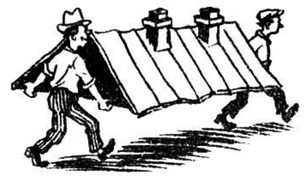

Оце й кінець казочці про дах і невдах. Поганий кінець? А що вдієш, коли райвиконком кращого придумати не хоче.

ЖИЛЬЦІ БУДИНКУ
(22 підписи).

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Про те, що у м. Ромнах, Сумської області, погано ремонтують житлові будинки, розповідалося у фейлетоні «Рембудхалтура» (Перець № 10). Факти, наведені у фейлетоні, повністю ствердилися. Виконком Роменської міської Ради виніс рішення про ліквідацію недоробок у будинках № 16 і 28 по вул. Руденка і розробив заходи до поліпшення якості капітального та поточного ремонту житлофонду.

★ У замітці «Уповсобізаг» (Перець № 11) писалося про те, що заступник Тилігуло-Березанського (на Миколаївщині) райуповмінзагу Одинокий зловживав своїм службовим становищем. Як повідомив редакцію секретар Тилігуло-Березанського РК КП України т. Костюк, за порушення Статуту с.-г. артілі, спекуляцію та зловживання своїм службовим становищем Одинокого з партії виключено.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (291) (на украинском языке). Підписано до друку 10.VIII. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 03626. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2718. Тираж 125.000 прим.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Угорська сатира

У СВАХИ

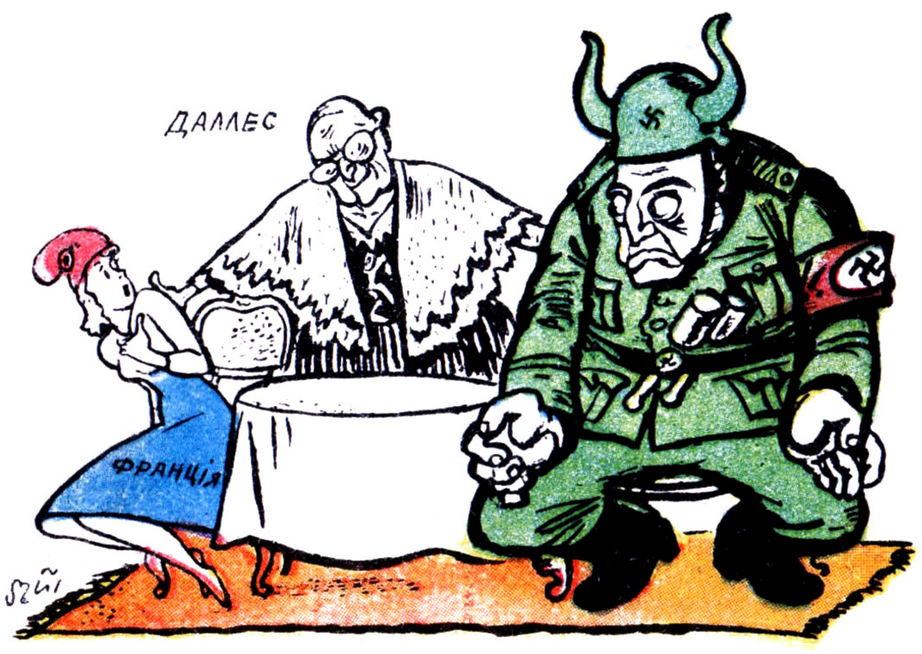

— Не бійтесь, ви покохаєте один одного.

ДЯДЯ САМ СЕРДИТЬСЯ

— Що таке? Народи Азії уже на мене не зважають?!

ПЕРЕПИС БЕЗРОБІТНИХ В АМЕРИЦІ

— Давно ви риєтесь на цьому смітнику?
— Годин три...
— В такому разі ви тільки частково безробітний.

Маккарті. — Заарештуйте його! Він використовує водень з мирною метою.

Ludas Matyi

Малюнки з угорського журналу політичної сатири «Лудаш Маті».